

La creativitat adaptativa

written by Jaume Gras i Bartrolí | 12 d'agost de 2025

Hi ha una convicció estranya i «tabuitzada» que ens vol fer veure que la minorització de la llengua no és conseqüència de les polítiques immigratòries promogudes pels clans corporatius polític i econòmic. Una senzilla regla de tres ho demostra. Si han arribat mig milió de persones durant els darrers cinc anys, moltes de les quals venen amb el tresor incorporat de la llengua castellana, els catalans perdem presència i ens fem més minoritaris. És un problema que es resoldria fàcilment a l'escola de fa uns anys.

Amb l'excusa de la ideologia *bon coer* els instal·lats més entregats i obnubilats són incapaços de relacionar els dos fenòmens que, per contra, sí que entendrien si parléssim del Tibet, i ens fan creure que organitzant tallers de llengua i clubs de conversa pels nouvinguts, això sí, voluntaris, els mots es podrien salvar. Cal ser bona persona. Reflotar el Titànic amb galledes d'aigua hauria estat estimable, però impossible.

No tothom és tan bonifaci i entregat. Els blanquejadors d'aquest genocidi silent, en canvi, tenen més mala bava i són aquí per fer-nos creure que els dos milions i mig d'immigrants que han aterrat a Catalunya, i també al País Valencià i a les Illes des de l'any 2000, han vingut perquè som la terra escollida. «Terra d'acollida» també en diu la doctrina oficial del 78. A la Catalunya autonòmica no només hi ha un munt d'innocents que detecten qualsevol maldat forastera menys la decrepitud del seu país, sinó que n'hi ha, a cabassos, que són autèntics professionals del blanqueig del lent extermini a canvi del sou. Com passava en l'anterior règim.

Aquesta colla que opera amb el vistiplau de l'acadèmia i dels gremis són els encarregats de criminalitzar qualsevol dubte envers el terrabastall social, econòmic, ecològic, urbanístic,

cultural, lingüístic i nacional que han causat els tripijocs econòmics dels qui els subvencionen per fer-se el boig amb la immigració. Necessiten més PIB on pescar negoci a canvi de més pobresa social i nacional tal com expressen els números i diuen els economistes menys depenents de les patronals i dels delegats de Madrid a l'autonomia. No n'hi ha cap d'aquests que els puguin acusar, de moment, d'extrema dreta.

Els *palmeros* establerts sempre ens parlen, per encàrrec, de l'increment del PIB amb l'excusa peregrina afegida que això serveix per fer-nos forts davant l'Estat. Amb la pugna amb Madrid fins i tot s'hi apunta ara la Catalunya criollo-socialista que sap que aquesta confrontació teatral sempre ajuda i servirà per entabanar algun distret.

Fa gràcia que cent cinquanta anys més tard, els instal·lats, subvencionats inclosos, facin servir el mateix argument que els rebesavis de l'Exposició Universal de 1888 quan el que en el fons volien era encimentar, de dalt a baix, tot el Pla de Barcelona que és el que finalment ha passat i ha convertit la capital en la ciutat més africana i densa del sud d'Europa.

Amb el vistiplau de tothom i també d'urbanistes i arquitectes que malgrat grans individualitats, si observem els resultats a tot el país, han esdevingut un dels sectors més nocius de la Catalunya postfranquista. El sector més vanitós de la confraria sempre ens compara amb Londres, Nova York o París per fer el que vulgarment es diu el «tifes», però que encara no ha sabut detectar, com tampoc ho ha fet TV3 en cap 30 *minuts*, la gran transformació de la Catalunya moderna: la Catalunya suburbi. De dalt a baix. De Port Bou a Alcanar. De Lleida a Girona, passant per Manresa i totes les ciutats que queden encabides en aquest immens radi d'acció.